ALT FOR NORGE

ORGAN FOR DEN NASJONALE FRONT

Nr. 11/12 Juni—Juli 1944

N. K. P.'S STILLING TIL PROKLAMASJONEN FRA DEN NORSKE HEIMEFRONTS LEDELSE OG TIL REGJERINGAS ERKLÆRING AV 19 MAI 1944.

Sentralkomiteen for Det kommunistiske parti i Norge har fått forelagt seg proklamasjonen fra heimefrontens ledelse og erklæringa fra Den norske regjering av 19 mai 1944 med anmodning om å høre partiets stilling til proklamasjonen og erklæringa. Partiets oppfatning kan med få ord uttrykkes slik:

Proklamasjonen fra heimefrontens ledelse og erklæringa fra regjeringa berører i grunnen tre spørsmål: 1) Politikken under etterkrigstida. 2) Heimefrontens ledelse og vår regjering. 3) Politikken i dag.

Politikken under etterkrigstida.

Sentralkomiteen for Det kommunistiske parti er av den oppfatning at proklamasjonen fra heimefrontens ledelse gir et holdbart grunnlag for politikken under etterkrigstida i Norge. De hovedpunkter som stilles opp i proklamasjonen vil utvilsomt bidra til å fremme en demokratisk utvikling i vårt land og dermed også befeste folkets demokratiske rettigheter. Sentralkomiteen vil derfor tilrå arbeiderklassen og de øvrige lag av det arbeidende folk såvel som det norske folk i sin helhet å slutte opp om proklamasjonen av 19 mai 1944.

Sentralkomiteen for Det kommunistiske parti erklærer at den ledende tanke i politikken under etterkrigstida i vårt land og i de øvrige land i verden må være å trygge freden, trygge den for generasjoner, sikre verden en varig fred, slik at også vårt folk kan få fred og ro til å samle sine krefter om den store nasjonale oppgave å utvikle landets produksjonskraft med det formål å tilfredsstille folkets materielle og kulturelle behov. Alle spørsmål etter krigen må underordnes løsningen av denne oppgave i politikken. Å sikre freden er derfor ikke noen mindre viktig oppgave enn å vinne krigen. I flukt med dette må Det kommunistiske parti tilstrebe en politikk som fremmer vårt lands videre demokratiske utvikling i samsvar med de demokratiske grunntanker som er nedlagt i proklamasjonen av 19 mai 1944. I denne proklamasjon heter det:

«Etter vår Grunnlov *er det folket selv som skal stikke ut den politiske kurs, etter fritt ordskifte, gjennom alminnelige valg så snart etter våpenstillstanden som det er teknisk mulig.*»

HVORDAN SKAL EN STÅ IMOT TORTUREN?

Hvorledes skal de som arbeider illegalt stille seg til spørsmålet om tortur? Vi vet jo helt sikkert at enkelte fanger blir pint under forhøret sitt. Mann og mann i mellom tales det meget om de forskjellige former og tilfeller av tortur. F. eks vet vi at ørene vries om, og at det piskes til blods, slås i gulvet, at neglene rives av, at fotsålene blir brent, at ledd vries rundt, at apparater settes på ben, fingre som klemmes til etc.

Det er riktig at vi kjenner til dette og er forberedt på det verste men det viser seg også at kunnskapene om tortur meget ofte er til skade for den som blir pint. Vi må være oppmerksom på at ryktene om de lidelser enkelte gjennomgår skyldes forskjellige drifter hos menneskene. Sensasjonslysten er ikke det minste motiv. Folk gasser seg i smerten og pinslene. Denne del av motivet til å spre viten om tortur skyldes ubevisste sadistiske og masoschistiske tilbøyeligheter og er utelukkende skadelig for vår frihetskamp. Det skaper forhåndspanikk hos den som blir grepet og får dem til å røpe seg i første forhør uten grunn.

Svært mange av de arresterte blir truet med tortur. Men ser vi på antallet av fanger og antallet av torturerte, er tallet av de siste forsvinnende lite. De som blir torturert, mistenkes naturligvis for å kunne røpe alvorlige ting, men for forbløffende mange som sitter i alvorlige saker, blir trusselen ikke utført. En får det inntrykk at tilfeldigheter, forhørernes natur og fangenes oppførsel spiller en stor, for ikke å si avgjørende rolle. Folk som er redde, nervøse og lar seg overrumple og viser dette, blir lettere plaget enn de rolige, naturlige og høflige. Det beste vern er *å være innvendig frykteslos*. Det dreier seg jo ikke om et rettsvesen med rettferd og orden, men om et terrorsystem. Terrorens hovedmål er jo å skremme arrestanten til å tilstå. Det viser seg at et uhyggelig stort antall folk røper alt i første forhør, både kamerater og saker som er unødvendig. De lar seg både bløffe, overrumple og tror på det som blir sagt dem, alt sammen p.g.a. autoritetsfrykt og torturpanikk. Forhåndsangsten for tortur er verre og farligere enn torturen selv. Ser en nøkternt på pinsler, er det mange ting som kan minske angsten.

Tenker vi oss om er det svært mange mennesker som under sykdom gjennomgår like store smerter og lidelser som er like ille som torturens plager. Det faller ingen inn at ikke pasienten må greie dette, og de fleste greier det og. Vi vet jo at også flere torturerte har greid det uten å røpe noe, men en del sprekker med en gang av skrekk.

Det er blitt parole at en skal reise når en kommer i fare hvis en er blandet opp i store ting. Det er greit at en er forpliktet til ikke å sette viktige ting på spill, men på den annen side har det skapt den forestilling hos mange at tortur ikke kan utholdes. Det en ikke har prøvet, er det vanskelig å uttale seg om. Det er gitt at en ikke fordømmer dem som ikke greier seg under pinsler. Men det er også sikkert uriktig saklig sett, og dertil usundt, å ha overdreven angst. Mange har en mystisk forestilling om pinslenes natur. Det er best for alle, og særlig for dem som utsettes for pinsler, å vite at de smerter de kjente torturmidler medfører, i alminnelighet kan utholdes

og ikke er verre enn de smerter en kan ha under vanskelige fødsler eller etter svære operasjoner, benbrudd, forstuinger og brannsår. Den åndelige pine å røpe kamerater burde være større og den varer i mange år.

Det uhyggelige ved torturen er ikke smerten, men det at vi er hjelpeløse i sadisters vold og ikke kan ta igjen. En må også huske at det ikke hjelper å tilstå. Jo mer en tilstår, jo mer vil de ha ut av en.

Kan en selv gjøre noe for å minske pinen? Ja, en hel del. Før forhøret skal en drive intens selvsuggesjon, f. eks. framholde for seg selv at vi like godt kan holde ut dette som alt annet ondt vi har gjennomgått, at mange andre har greid det før en. En skal tenke på soldatene på slagmarken og alt de må døye for oss. En skal puste dypt ut og inn og slappe av i alle muskler. Særlig må en passe på ikke å holde pusten og knipe mellomgulvet. En skal altså konsekvent drive all selvmedlidenhet på flukt og stålsette viljen til å holde ut en meget ubehagelig, men ikke mystisk eller uutholdelig smerte.

Under selve torturen kan en gå fram på to måter. Den ene er den bekjente fra tannlegestolen: Knytte alle muskler, bite tennene sammen og gjøre mellomgulvet stivt samt tenke intenst på noe langt borte. Dette er den vanligste. Den andre måten er den beste; men ikke alle får den til: En slapper helt av, puster dypt og langsomt og jevnt og gir seg inn i pinen, gir seg over til den. Smertene stiger - - - Utsettes en for en pinsel, får en prøve begge måter og velge den som en greier best.

Det finnes utvilsomt mennesker som ikke kan greie fysisk pinsel. Det er gjerne folk med ubevisst angst redsel for leger, for operasjoner, for narkose, for sprøyter, for stikk o. l. De må ha merket dette hos seg selv. Slike mennesker kan ofte gjøre fint illegalt arbeid, men detter helt sammen i forhør. De blir også gjerne svært nervøse i det lange løp, selv når de er fri. De er forpliktet til å utvise særlig stor forsiktighet og til å trekke seg tilbake og reise med en gang det begynner å rakne, varsles etc.

I tiden som kommer og fienden må vike på alle kanter, blir gestapo sikkert mer desperat. De som blir grepet må være villig til å gå gjennom alt som frontsoldater må. Selvmord skulle ikke være nødvendig og kan bare komme på tale hvis en har vist seg ikke å kunde holde stand. Flere har ofret livet før torturen begynte av redsel for den og for ikke å røpe noe. Vi vil ikke glemme deres offervilje og ære dem så lenge vi lever. Men kanskje kunne noen av disse våre stolte sønner og menn blitt i live hvis de hadde lært forsvarsteknikk mot tortur. Vi trenger dem så i det Norge som skal bli fritt.

UNDER GENERALSTREIKEN

i Kjøbenhavn oppsto rykter om invasjon og svensk krigserklæring mot Tyskland. En nærmere undersøkelse har vist at ryktene kom fra tyske kilder og ble spredt av Gestapos håndlangere i den hensikt å få den aktive hjemmefronts styrker til å røpe seg. På dansk hold satte man imidlertid igang en effektiv motaksjon som helt tok brodden av de tyske planer.

«Utgis av sentralkomiteen for det kommunistiske parti.»

Sentralkomiteen for Det kommunistiske parti mener at det særlig er to betingelser som må være til stede for å kunne realisere en slik politikk i hele folkets interesser: for det første må den nasjonale enhet som delvis er skapt under krigen, fortsette i tida etter krigen og for det annet må marxistene-kommunistene og de konsekvente demokrater innen de forskjellige lag og klasser i vårt folk anerkjennes som helt ut likeverdige elementer i den nasjonale front eller i den nasjonale samling i vårt land. Overser man disse to betingelser kan det være fare for at der vil oppstå indre stridigheter og uro som ender i kaos.

Sentralkomiteen for Det kommunistiske parti erklærer at partiet tilstreber en realistisk politikk i etterkrigstidas Norge som tar sikte på å skåne vårt land og folk fra en politisk utvikling som munner ut i kaos og borgerkrig.

II.

Heimefrontens ledelse og vår regjering.

I regjeringas erklæring til proklamasjonen fra den norske heimefronts ledelse, heter det:

«I tilslutning til oppropet vil en rette en inntrengende henstilling til det norske folk fortsatt å slutte opp om *hjemmefrontens ledelse.*»

Alle nordmenn *ønsker* å følge denne inntrengende henstilling fra vår regjering. *Nettopp derfor* kan de kjempende patrioter på heimefronten ikke overse de erfaringer som er høstet under den langvarige kamp mot okkupasjonsmakten, Gestapo og N.S. Det er nasjonens krav til oss alle, også til *regjeringa.*

Først og fremst har erfaringen lært oss at *styrken* og *enheten* i motstandsbevegelsen i vårt land må utvikles videre, befestes og styrkes, ved at talsmenn for den aktive politikk blir representert i heimefrontens ledelse og at der i langt høyere grad enn hittil blir lagt vekt på å utvikle heimefrontens evne til konspirativt arbeid. Allerede for lang tid tilbake er der fra flere hold blitt gjort regjeringa og heimefrontens ledelse oppmerksom på at situasjonen nå i vårt land nødvendiggjør at der skapes en ledelse for heimefronten, hvor såvel den aktive som den passive retning i politikken har sine talsmenn. Å overse eller avvise denne positive tanke, betyr etter sentralkomiteens oppfatning å opprettholde *kimen* til fortsatt svekkelse og splittelse av heimefronten eller den nasjonale front. Det er i nasjonens interesse at vi *alle*, hver på vår kant, søker å bidra til *å løse* spørsmålet om å skape en kvalifisert politisk ledelse for heimefronten i Norge. I forbindelse med løsningen av dette spørsmål, er også spørsmålet blitt reist om å styrke regjeringa vår ved at den opptar representanter for den aktive krigspolitikk.

Sentralkomiteen for Det kommunistiske parti vil rette en inntrengende henstilling til regjeringa, til heimefrontens ledelse og til alle gode patrioter om å drøfte og behandle de forslag og krav som er fremkommet om en enhetlig ledelse for heimefronten med det alvor som situasjonen i vårt land krever. Vår regjering i London og heimefrontens ledelse har fra mange hold i Norge fått meldinger om at tanken om en enhetlig og kvali-

fisert ledelse for heimefronten, har fått almen tilslutning innen demokratiske og patriotiske kretser. Om denne tanke blir realisert i form av et frihetsråd eller i form av en reorganisering og fornyelse av den nåværende ledelse for heimefronten, anser sentralkomiteen ikke for å være noe avgjørende spørsmål. *Hovedsaken* er at den norske heimefront når fram til et enhetlig, fast, trygt og politisk kvalifisert førerskap, — et førerskap som også besidder evnen til virkelig konspirativt arbeid.

III.

Politikken i dag.

I regjeringas erklæring til proklamasjonen fra den norske heimefronts ledelse heter det videre:

«I tilslutning til oppropet vil en rette en inntrengende henstilling til det norske folk fortsatt å slutte opp om - - - *de linjer som er trukket opp for kampen i Norge.*»

Denne nye inntrengende henstilling fra vår regjering betyr sannsynligvis at regjeringa mener at vårt folk framleis i det store og hele bør begrense seg til den politikk som hittil er kommet til uttrykk i den såkalte passive motstand. Regjeringa overser dermed de krav som er reist av kjempende norske patrioter om en mer aktiv politikk, særlig på heimefronten i Norge.

Sentralkomiteen for Det kommunistiske parti beklager denne holdning fra regjeringas side og uttaler ønsket om at vår regjering må bli mer lydhør overfor de krav som stilles fra kjempende nordmenn ute og heime. Forøvrig er Det kommunistiske partis syn på krigspolitikken i vårt land nedlagt i en rekke dokumenter som er i regjeringas besiddelse.

IV.

Noen praktiske slutninger.

I samsvar med partiets stilling til proklamasjonen fra den norske heimefronts ledelse og til regjeringas erklæring av 19 mai 1944, ønsker sentralkomiteen for Det kommunistiske parti i Norge å presisere:

1. Den meningsforskjell som har vært og framleis er til stede mellom Den norske regjering og Det kommunistiske parti i spørsmålet om *politikken i dag* er ikke av den art at den bør stenge for et saklig og positivt samarbeid mellom regjeringa og partiet, eller mellom tilhengerne av den aktive og tilhengerne av den passive politikk.

2. Spørsmålet om å utvikle den politiske evne i vårt folk til samarbeid mellom de forskjellige grupper, lag og politiske strømninger i folket, selv om der foreligger saklige uoverensstemmelser i øyeblikkets politikk, er særlig aktuell i dag og vil bli det i enno høyere grad i etterkrigstidas Norge.

3. Det kommunistiske parti er rede til å oppnevne en eller flere representanter som tiltrer heimefrontens ledelse.

4. Det kommunistiske parti er videre rede til å oppnevne en eller flere representanter som tiltrer regjeringa i London.

Sentralkomiteen for Det kommunistiske parti i Norge ønsker å bidra til at sluttappellen i proklamasjonen fra den norske heimefronts ledelse kan bli en *realitet:*

«Men skal vi nå disse mål, må også hver mann på hjemmefronten gjøre sin plikt. Det skylder vi oss selv. Det skylder vi våre landsmenn ute. Det skylder vi våre allierte. Og det skylder vi landets fremtid; enhver innsats vil bli husket, ingen svikt vil bli glemt.

Kampen er en, her hjemme som ved frontene. Hver enkelt er en soldat, sivil eller i uniform. *Vi er i krig.* Det må vi aldri glemme. Tusener i de vepnede styrker gir hver dag sine liv for frihet og rettferd. Det er maning til oss, om å ta *vår* risiko, yte *vårt* offer.

Kampen er nå gått inn i sin avgjørende fase. Samhold og disiplin er mer nødvendig enn noensinne. Følg de paroler og signaler som blir sendt ut.»

Alle talsmenn for den aktive og passive retning i politikken i Norge må i nasjonens interesse samles om løsningen av dagens praktiske oppgaver under parolen:

Enhet i kampen, i krigen!

Oslo, den 1 juni 1944. SENTRALKOMITEEN for N. K. P.

Per Dølen.

Melding over London Radio den 19 mai 1944.

Proklamasjon fra den norske heimefronts ledelse:

«Den norske hjemmefronts ledelse som i samråd med Konge og regjering representerer det fri Norge, har utstedt følgende proklamasjon:

Etter hvert som krigens slutt rykker nærmere, melder behovet seg for en nøyere formulering av de mål vi kjemper for. Her er ikke tiden og stedet til å behandle det store internasjonale oppgjør, spørsmålet om behandlingen av angriperstatene og krigsforbryterne, om grenser, om erstatninger osv. Det vi ønsker å klarlegge, er de særlige norske forhold som vi alene har ansvar for og herredømme over.

Heller ikke på det område er det ennå mulig å gå i detaljer. Etter vår Grunnlov er det folket selv som skal stikke ut den politiske kurs, etter fritt ordskifte, gjennom alminnelige valg så snart etter våpenstillstanden som det er teknisk mulig. Men visse hovedpunkter stilles opp, som et uttrykk for de ønsker, håp og krav som alle gode nordmenn er nådd fram til gjennom kampårene:

1. Et fritt uavhengig Norge.
2. Øyeblikkelig og full gjenopprettelse av demokratiet, ytringsfriheten, rettssikkerheten, frie valg.
3. Opphevelse av alle politiske lover, forordninger og andre bestemmelser som er utferdiget etter tysk ordre eller i tysk interesse. Administrative avgjørelser, dommer, utnevnelser o.l. som skyldes tyske eller Ns.-myndigheter prøves på helt fritt grunnlag av lovlige norske organer.

4. Øyeblikkelig løslatelse av alle politiske fanger og gjeninnsettelse av offentlige tjenestemenn som er fjernet fra sine stillinger av okkupasjonsmakten eller på foranledning av den eller av N.S. Oppreisning og erstatning i den utstrekning det er mulig for dem som er blitt særskilt skadelidende som følge av inngrep fra okkupasjonsmaktens eller fra N.S.' side.

5. N.S.-medlemmer og andre som har skadet norske interesser eller skaffet seg uberettiget vinning under samarbeid med okkupasjonsmakten, straffes etter rettergang i betryggende former. Uberettiget krigsgevinst inndras til fordel for statskassen.

6. En målbevisst, vidsynt politikk med sikte på:
   a) Å trygge vår frihet, folkestyret og de demokratiske rettigheter,
   b) å gjenreise landets økonomi og produksjonskraft, snarest mulig sikre de nødvendige tilførsler utenfra og legge forholdene til rette for å utnytte fullt ut våre naturrikdommer og skaffe arbeid til alle,
   c) å fremme solidariteten mellom klasser og befolkningsgrupper,
   d) å medvirke aktivt i det mellomfolkelige arbeid for å bygge opp en internasjonal rettsorden, fremme varebyttet landene i mellom og skape grunnlaget for en varig og rettferdig fred.

Men skal vi nå disse mål, må også hver mann på hjemmefronten gjøre sin plikt. Det skylder vi oss selv. Det skylder vi våre landsmenn ute. Det skylder vi våre allierte. Og det skylder vi landets fremtid; enhver innsats vil bli husket, ingen svikt vil bli glemt.

Kampen er en, her hjemme som ved frontene. Hver enkelt er en soldat, sivil eller i uniform. *Vi er i krig.* Det må vi aldri glemme. Tusener i de vepnede styrker gir hver dag sine liv for frihet og rettferd. Det er maning til oss, om å ta *vår* risiko, yte *vårt* offer.

Kampen er nå gått inn i sin avgjørende fase. Samhold og disiplin er mer nødvendig enn noensinne. Følg de paroler og signaler som blir sendt ut.»

I samsvar med dette har regjeringen sendt ut følgende erklæring:

«Regjeringen gir sin hele og fulle tilslutning til det oppropet som er i beste samsvar med de mange uttalelser, henstillinger og opprop som regjeringen i disse 4 år har latt gå ut til det norske folk over London Radio. Det stemmer også godt med de lover og forordninger som regjeringen har lagt til rette for å kunne bruke når oppgjørets dag kommer. I tilslutning til oppropet vil en rette en inntrengende henstilling til det norske folk fortsatt å slutte opp om hjemmefrontens ledelse og de linjer som er trukket opp for kampen i Norge. Seierens og oppgjørets dag nærmer seg. Når tiden er inne, vil regjeringen gi de ordrer og trekke opp de linjer som er nødvendig for situasjonen og som skal følges til Norge er et fritt og selvstendig land.»

UNGDOMMEN OG KAMPEN.

Meldingene fra alle kanter av landet forteller at den norske ungdommen har fulgt parolene og nektet å møte til AT og annen tysk arbeidsinnsats. Men slaget er ikke vunnet med det. Vi går en regulær stillingskrig i møte hvor det ikke bare trenges mot, men også utrettelig utholdenhet.

Det er ingen givet å kunne forutsi hvilke metoder nazistene vil bruke. Vi må være forberedt på alt. Å dømme etter framgangsmåten i andre land, er det mest sannsynlig at nazistene den første tiden vil holde seg i ro, idet de regner med at mange av guttene vil vende heim. Men vi lar oss ikke lure. Ingen mobiliseringspliktig må vende tilbake til heimstedet sitt, eller til arbeidsplassen sin selv om det tilsynelatende ser ut til at nazistene har gitt opp. I denne forbindelse er det på sin plass med en appell til foreldre og andre pårørende om å være klar over situasjonens alvor og ikke falle ungdommen i ryggen med overtalelser om å komme heim en tur o.l. Hver norsk mor må være fylt av ønsket om at nettopp hennes sønn må utmerke seg som en god patriot. Aksjonen gjelder oss alle, unge som gamle. Det er en felles sak for hele folket at parolene må bli fulgt til ytterste konsekvens.

Med ubrytelig samhold, med altoppofrende solidaritet fra hele folket vil vi kunne seire i den delen av kampen som gjelder å krysse fiendens mobiliseringsplaner og hindre ham i å sette den norske ungdommen inn i tysk krigsproduksjon. Men aksjonen retter oppmerksomheten mot andre problemer. Den gir grunn for alle dem som arbeider på tyske anlegg å ta sin stilling opp til overveielse.

Mye er vunnet ved effektiv gjennomføring av denne aksjonen. De beste kreftene vil imidlertid ikke føle seg tilfreds med bare dette resultatet, men de vil forlange noe mere av seg sjøl. De mener at de ikke har fylt de kravene landet stiller til dem i dag før de har nådd så langt at de ikke bare har vært med i denne delen av oppgaven som går ut på å hemme den tyske krigsmaskinen. De vil stadig drive seg sjøl videre til ny innsats.

De vil utvikle seg til aktive kjempere for Norges frigjøring.

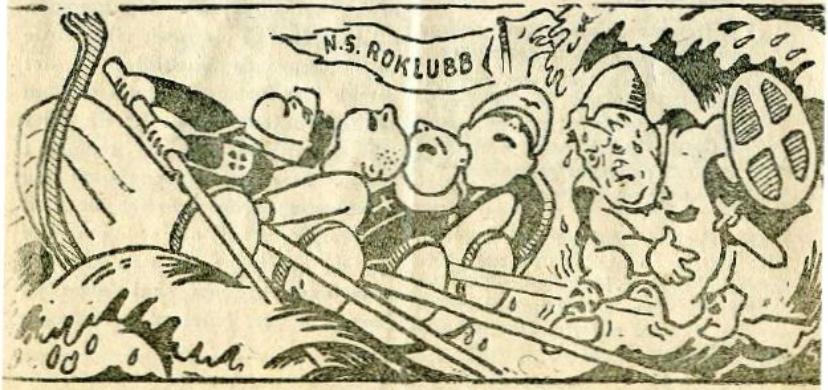

Ro, ro til Bjørneskjær!